

Se kallein aarre

Liisa Ervast

Filius värähti. Linna piirtyi tummana taivasta vasten hänen edessään, se suorastaan huokui pahaenteisyyttä ja likaista, homeista, löyhkäävää kuolemaa... Karistaen moiset ajatukset yltään hän lähti astelemaan portteja kohti. Mikä oli tehtävä, se oli tehtävä, sen Filius tiesi. Hän oli tullut pitkän, vaarallisen tien päähän. Noiden porttien takana häntä odotti aarre, jota hän oli etsinyt, joka hänen oli pakko saada takaisin. Filius murahti päättäväisenä. Hän joko hakisi sen tai kuolisi yrittäessään.

Portit olivat ruostuneet kiinni, mutta se ei tuottanut Filiukselle juurikaan vaikeuksia. Ritisten ja kirskuen ne aukenivat paljastaen takaansa suuren linnanpihan, autioituneen ja tyhjän. Paikassa oli jotain omituista... Hetken mietittyään Filius keksi sen. Toden totta, piha oli työpötyhjä, kuin puhtaaksilakaistu: ei roskia, pölyä, olkia, kuivuneita lehtiä - ei mitään mitä voisi olettaa löytävänsä hyljätyltä linnanpihalta. "Se likaisesta, homeisesta ja löyhkäävästä", hän mietti. "Tämä ei ole luontoäidin kätten työtä, parasta olla varovainen." Filius irrotti suuren nuijansa vyöltään, teroitti aistinsa ja lähti kiertämään pihan poikki tavoitteenaan sen toisella puolen näkyvät pariovet. Kävellessään hän huomasi toisenkin kummallisen seikan: oli hiirenhiljaista. Filius tunsu levottomuuden heräävän vatsassaan. Hän ei pitänyt tästä.

Vaikka aavistelikin vaaraa, Filius pääsi parioville täysin turvallisesti. Hän raotti niitä odottaen joka hetki kuulevan sa herätyskellon soivan. Turhaan. Ovet avautuivat täysin äänettömästi. Filius

kurkisti. Niiden takana näytti olevan jonkinlainen sali. Nähdäkseen paremmin hän leväytti ovet sepposen selälleen - ja melkein häikäistyi. Auringonsäteet heijastuivat seinillä riippuvista kulta- ja hopealaatoista ja kimpoilivat edestakaisin lukemattomissa erivärisissä jalokivissä, joita oli arkullisia ja arkullisia. Millainen aarteiden paljous! Sisällä oleva näkymä olisi salvannut kenen tahansa seikkailijan hengen, mutta Filius ei helyistä välittänyt. Hän tutki huoneen ripeästi, mutta tarkasti ja huomasi, että tärkein puuttui. Hänen aarteensa ei ollut täällä, eikä liioin mies, joka sen ryösti. Siispä eteenpäin!

Filius mietti, kumman salin peränurkassa olevista ovista valitsisi. Siinä samassa oikeanpuoleinen ovi aukesi ja siisään astui roteva, punapartainen mies, joka oli pukeutunut nahkatunikaan ja housuihin. Kädessään hän piteli leveää kaksiteräistä miekkaa.

- "Filius!" mies sähähti.

- "Niin, tapaamme jälleen", Filius vastasi. "Tiedät mitä olen tullut hakemaan. Anna se minulle!"

- "En ikinä!" mies huusi, käännähti ja pakeni samaa tietä kuin oli tullutkin.

Filius oli sutena perässä, mutta mies oli nopeampi ja sai teljettyä oven juuri hänen nenänsä edestä. Ovi oli rautavahvisteinen, eikä antanut tuumaakaan periksi. Filius katseli lähes epätoivoisena ympärilleen. Hän oli niin lähellä, hänen etsintänsä ei voinut, ei saanut päättyä tähän.

Ahaa! Jalokiviarkut! Niitä voisi kenties käyttää oven murtamiseen. Nopeasti Filius tyhjensi yhden sopivankokoisen arkun ja nappasi sen kainaloonsa. Hän otti muutaman metrin välimatkan oveen ja syöksyi sitten voimalla sitä päin. Ovi rusahti, mutta kesti, arkku sitävastoin ei. Filius viskasi arkunpalaset tuskastuneena luotaan. Hänen oli päästävä tuosta ovesta! Hän taputteli arvioiden nuijaansa ja hetken harkinnan jälkeen heilautti sitä. Isku vavahdutti ovea, mutta mitään näkyvää tulosta ei syntynyt. Hurjistuneena Filius keräsi kaiken epätoivonsa ja voimansa yhteen valtaisaan iskuun. Puu murtui valittaen, mutta rautavahvistet ja salpa olivat edelleen paikoillaan. Filius suurensi syntynyttä murtumaa potkimalla, kunnes se oli kyllin iso, ja pujahti sitten ketterästi läpi.

Toisella puolella oli käytävä, joka jatkui muutaman metrin kääntyen sitten jyrkästi oikealle. Miestä ei näkynyt. Hänen etumatkansa oli varmasti jo melkoinen. Filius pinkaisi juoksuun. Kulman takana alkoivat täysin yllättäen kierreportaat ylös. Tuonne se punapartainen retku on mennyt! Filius lähti harppomaan portaita neljä askelmaa kerrallaan. Tultuaan yläpäähän hän pysähtyi hengähtämään ja katselemaan ympärilleen. Hän oli pienehkössä, pyöreässä kammiossa, josta johti kaksi oviaukkoa ulos linnan muureille. Pian, pian! Vasen vai oikea? Yllättäen Filius aisti liikettä takanaan.

Hän kääntyi salamannopeasti vas-

taanottamaan lyönnin, torjui, iski ja iski uudestaan, kumartui väistäen viuhuvan miekanterän ja upotti raudoitetun saappaansa vastustajan alavatsaan. Punapartainen mies taipui kaksinkerroin äkillisestä tuskasta, ja Filius käytti edun hyväkseen tähtäämällä tarkan nuijaniskun tämän suojaamattomaan takaraivoon. Isku osui juuri niin kuin pitikin, ja mies lysähti veltoksi kasaksi lattialle. Nopeasti Filius tarkasti pulssin. Hyvä, mies oli vielä elossa. Loppujen lopuksi, eihän hän toki olisi halunnut surmata pikkuserkkuaan. Kuumeisesti hän tutki miehen taskut ja löysikin etsimänsä - äidiltä saadun kirjaillun perintönenäliinan.

Vihdoinkin! Filius painoi nenäliinan poskeaan vasten. Kuinka kauan hän olikaan odottanut tätä hetkeä! Huokaisten tyytyväisenä Filius niisti nenänsä ja palasi kotiin. Hänen seikkailijanpäivänsä olivat viimein ohi.

